

4-3

Archief

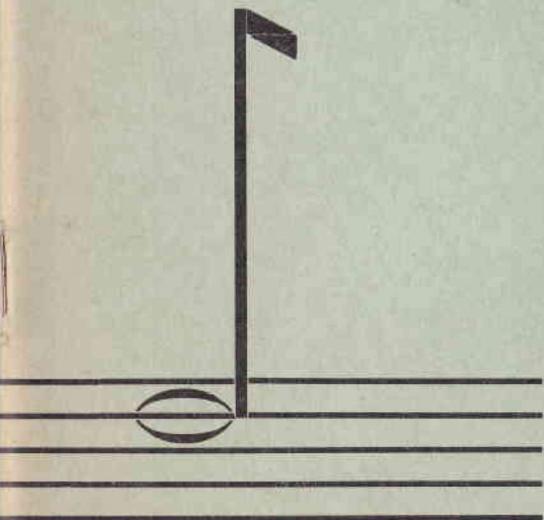
XV

KONTAKTBLAD ZANGKOOR

President: Zeereerw. Heer P. v. Mulukom
Directeur: Joop Felix

H. HARTPAROCHIE TE BOXTEL

R.k. volksmuziekschool - Boxtel

ZANGKLASSEN: HET FUNDAMENT VAN CANTASONA
CANTASONA: HET FUNDAMENT VAN HET KOOR
HET KOOR: PIJLER DER HOOGMISDIENSTEN K.R.O.

De Boxtelse Volksmuziekschool heeft ook u zeker iets te bieden

Informaties: J. B. FELIX, musicus - Ons Doelstraat 24 - Telefoon (04106) 31 45

A. ADELAARS

KALKSHEUVEL 2 — BOXTEL — TELEFOON 2374

REPARATIE VAN HUISHOUDELIJKE ARTIKELEN zoals:
Scheerapparaten, Strijkijzers, Stofzuigers en Radio's.

Verkoop van Lampen en Zekeringen.
Batterijen voor transistor radio's.

Hotel van Boxtel

Stationsplein 2 - Boxtel - Tel. (04106) 2237

Eigenaar: W. A. LEEMANS

*Unieke gelegenheid
voor feestavonden
en gezellige
bijeenkomsten.*

APARTE VERGADERZAAL

BEDENK HET VANDAAG,
ONTHOUD HET VOOR MORGEN,
LAAT C. DE MOL'S REIZEN,
UW TRIP VERZORGEN.

Stationstraat 100-103
BOXTEL
Telefoon (04106) 2336

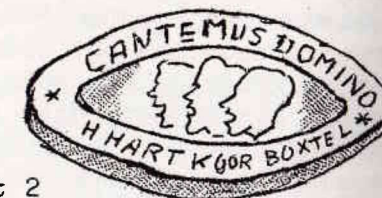
C. de Mol's reizen

-1-

4e jrg. no. 3

Kontaktblad van het Zangkoor der
H. Hartparochie Boxtel
Redactie: W. Sep - H.v.Liempt
T.v.Uden - P. Bloem
H. Schoenmakers
J. Ghijsens

Secretariaat: W.Sep Vendelstraat 2

Van de redactie.....

Na zelf, evenals U allen hopenlijk, van een welverdiende vakantie genoten te hebben, hebben we ons weer met nieuwe kracht gewijd aan de samenstelling van deze aflevering. Weer moeten we ons verontschuldigen voor de vertraging, maar we vertrouwen op Uw begrip in deze.

U ziet, dat we ons blad een nieuw jasje hebben gegeven. Op de nieuwe omslag zijn enige namen te lezen van nieuwe adverteerders. Let U behalve op hun naam ook eens op hun zaak. Tevens willen wij de adverteerders, die gedurende de voorgaande jaren hebben geadverteerd, danken voor hun steun.

Bij het lezen van deze aflevering zult U wellicht enige artikelen tegenkomen, die indruisen tegen Uw eigen mening. Waagt U het nu dan eens een tegenwoord te schrijven. Wij zullen het zeer op prijs stellen.

Tot slot wensen wij U ook nu weer veel leesgenot.

De Redactie.

Beste koorvrienden,

Het is donderdagavond. Op het koor oefenen heren en jongens ijverig aan het repertoire, dat in de naaste toekomst gezongen moet worden. In de sacristie is een groep mensen aan het bidden voor een overledene. Bij een volgende gelegenheid zullen de gebeden in de Burcht geschieden. Maar alles is weer op volle toeren aan het draaien. De vakantie heeft goed gedaan. Er is weer frisse nieuwe moed en ijver.

Dat is ook nodig, want de KRO doet vaak een beroep op ons via de telefoon (ergens in Nederland genaamd de "lulpiep"). En we gaan waarachtig nog naar Luxemburg. Ik verheug me hierover. Er moet leven zijn in de brouwerij. Waarschijnlijk zullen we in de naaste toekomst ook nog wel eens moeten praten over vernieuwingen, aanpassing, e.d. Mogen dat goede open gesprekken zijn. Dat kan het koor en de koorleden alleen maar ten goede komen. Samen zullen we naar oplossingen moeten zoeken in een goede verstandhouding. Dan groeit er vriendschap en saamhorigheid. Dan is het feest om bij elkaar te zijn. Niet enkel, wanneer we op reis zijn of bij een feest, maar ook op een gewone repetitie. Dan zal er ook steeds goed gezongen worden. Niet alleen wanneer we aantreden voor een bijzondere gelegenheid, maar ook op een gewone zondag. En dat willen we allemaal. Vaak is dit gebleken op een vergadering.

Ik heb een voorgevoel, dat dit in het komende seizoen op eminente wijze gerealiseerd zal worden.

De Heer, die ons het talent gaf om te zingen, zal door goed-verzorgde zang geëerd worden en de mensen in de kerk en aan de radio zullen geholpen worden om hun harten naar diezelfde Heer omhoog te heffen..... en bij hen zal behoren,

Uw President-Pastoor.

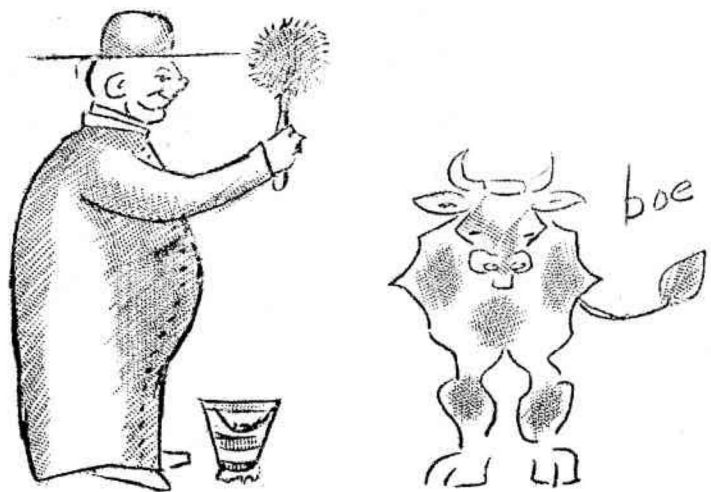
DE PRIESTER - NU.

Aangezet door de jongste gebeurtenissen en door de artikelen in de pers, ben ik zelf gaan nadenken. Door verscheidene gesprekken met een collega ben ik zelfs tot een "visie" gekomen.

Ik meen te mogen stellen, dat de verhouding tussen de priester en de gelovige anders is dan ze een tiental jaren geleden was. De "priester op de consôle" is gelukkig verdwenen. Die verhouding is behalve anders echter ook vaak minder hartelijk; niet in het strikt persoonlijke vlak, maar meer ten aanzien van het ambt: de leek oefent kritiek uit, veel kritiek soms. Ik kan hier geen uitspraak doen of die kritiek gegrond of ongegrond is. Dat is van geval tot geval verschillend. Wat ik wil proberen is alleen de oorzaak (of oorzaken) te achterhalen, die tot deze kritische houding heeft (hebben) geleid.

Als eerste oorzaak zie ik het feit, dat de gelovige niet weet wat de geestelijke nu eigenlijk doet d.w.z. constructief doet als geestelijke. O ja, iedereen weet, dat hij - naast de vele godsdienstdiensten - wel opgescheept zit met waanzinnige functies als moderator of geestelijk adviseur van allerlei verenigingen, teveel om op te noemen. Maar men ziet - terecht geloof ik - hierin geen verband met zijn wijding. Ik weet wel, dat dit een vrucht is van eeuwenlange traditie vanuit de Middeleeuwen. Men schijnt in het verleden gedacht te hebben, dat een vereniging op succes kon rekenen, als de "gewijde neus" van pastoor of kapelaan om de hoek had gekeken of hun naam voorkwam onder die van de bestuursleden. We leven nu echter in een volkomen andere historische situatie, waarin de leek meer op gelijk niveau met de geestelijke is gekomen en waarin hij dus ook liever op eigen initiatief werkt. Trouwens, wat is de betekenis van een geestelijk adviseur nu nog? Komt er van het geestelijk advies nog iets terecht? En

leiding? Die heeft de leek al bijna op alle fronten in handen genomen. Hiermee heb ik meteen de tweede oorzaak van de veranderde houding tussen priester en leek genoemd. Eeuwen geleden berustte praktisch alle leiding bij de geestelijkheid, eenvoudig omdat de leek er niet toe in staat was. Nu dat wel het geval is, wekt de geestelijke vaak ongewild de indruk "zijn neus overal in te willen steken". Dat is niet te wijten aan de priester zelf, maar aan de rondweg absurde organisatie met de voornoemde historische gang van zaken als voorbeeld. De priester was buiten de eredienst belast met allerhande zaken. Geen wonder, dat velen in hun te vele functies brokken maakten en tegenstanders kregen, die zelf tot leidende functies in staat waren. Ik geloof niet met deze twee punten teveel en iets fundamenteel onjuists gezegd te hebben, wat niet wil zeggen, dat U het met mij eens moet zijn.

Rest ons de kwestie van een oplossing. Wat deze betreft zullen velen van U wel een afwijkende mening hebben. Toch wil ik U de mijne geven. Als grondstelling voor mijn oplossingsidee wil ik nemen het priesterschap, zoals Christus zelf dat practiseerde en instelde, en zoals het ook in de eerste tijden gehandhaafd bleef. Het gaat echter niet om de historische gang van zaken, maar om het wezen van de priesterwijding en het ambt. Enfin, dat zal uit het volgende blijken. Wat deed Christus? Als priester koos Hij mensen uit het gewone volk, gewone mannen met een normaal beroep (visser, tollenaar, etc). En later koos het volk zijn priesters en diakens zelf, een verschijnsel dat we ook nog aantreffen bij de primitieven. Deze geestelijke leiders stonden midden tussen de mensen; zij waren priesters van het volk, terwijl onze priesters vaak priesters boven het volk zijn of minstens waren. Als we dit nu zien in onze wereld en onze tijd, wat kunnen we daarvan nu nog realiseren? De keuze door het volk zelf zal moeilijk gaan en daarom wil ik mijn argumentatie ook gooien op het andere punt. Hoe vaak moest een geestelijke zich temidden van leken niet terugtrekken of minstens zichzelf beschaamd voelen om zijn geringe kennis van zaken? Welnu, wat ik voorsta is allereerst een andere opzet van de priesteropleiding en een andere ambtsvervulling. Heden worden de studenten nog gekweld met zwaarwichtige verhandelingen, die ze later niet meer kennen en ook nooit meer hoeven te gebruiken. Daarnaast ontbreekt het hun vaak aan praktische kennis voor de uitoefening van hun ambt. Tussen haakjes, ik spreek hier alleen over het Groot-Seminarie: de hervorming van de Klein-Seminaries is al in volle gang. Natuurlijk moet er een filosofische en theologische opleiding zijn, maar moet die 6 jaar duren? Wanneer deze nu verkort werd kwam er tijd vrij voor andere studie. Welke dan, zult U

vragen. Wel, allerlei richtingen. Om er enkele te noemen: sociologie, medicijnen, economie, psychologie, etc. De "geestelijke-nieuwe-stijl" zou dan een normaal lekeberoep kunnen uitoefenen en daadwerkelijk i.p.v. 's zondags vanaf de preekstoel Christus' voorbeeld uitdragen. Vanzelfsprekend moet er voor hem voldoende tijd beschikbaar blijven voor de uitoefening van zijn geestelijk ambt, dat ik dan vooral zou willen zien als raadgever, helper. Persoonlijk zou ik nl. graag afwillen van de voorstelling van de "priester-offeraar" en hem echt willen zien als de geestelijke leider. Wat overdreven zou je dan kunnen spreken van een "specialist", bij wie men terecht kan met moeilijkheden, waarvoor men zelf geen oplossing weet. Dat is toch ook het geval in het normale menselijke verkeer. We proberen eerst onze problemen op te lossen met elkaar, door vriend of huisgenoot te raadplegen, en pas als dat mislukt gaan we naar een deskundige. Evenzo schakelt de arts pas een specialist in, als hij zelf de kwaal niet of niet adequaat genoeg kan bestrijden. Trouwens, laten we eerlijk zijn: wanneer vragen we nu de priester om raad? Toch ook alleen, als we in moeilijkheden zitten of dreigen te geraken.

Mijn indruk is, dat in een dergelijke opzet de persoonlijkheid van de priester en het priesterlijke ambt meer aanvaardbaar zijn en ook meer gewaardeerd zullen worden, omdat zijn werk dan echt zichtbaar constructief is en vruchten afwerpt. Natuurlijk zal de praktische uitwerking niet zo gemakkelijk gaan, maar als men de waarde van een overtuiging inziet, vindt men ook wel wegen om de moeilijkheden, die daaraan vastzitten, tot een goede oplossing te brengen.

W. Sep

HET GREGORIAANS V

De functie van het gregoriaans in de eredienst.

Iedere mens heeft een idee van "de" schoonheid, maar tegelijkertijd zal hij ervaren, dat het schone wat de mens voortbrengt slechts een afstraling is van die idee. Het schone van de natuur, schoonheid door God geschapen, en het schone van de kunst, schoonheid door de mens geschapen, werken beide in op de verbeelding en op het verstand: wij ervaren een schoonheidsgenot. Dit genot is van een hogere, een geestelijke orde. Het verstand ervaart dit als een goed en zet de wil ertoe aan dit goed na te streven. Het scheppen van schoonheid zal niet alleen een nog grotere genotservaring teweegbrengen, maar tegelijkertijd zal er bij de mens een dringende behoefte ontstaan om hieraan een bestemming te geven. De religieuze mens, die ervan overtuigd is dat alle aardse schoonheid slechts een afstraling is van de oneindige schoonheid nl. God, zal het schoonste wat hij heeft of wat hij heeft voortgebracht gebruiken om God te eren.

Men ziet dan ook reeds bij primitieve volken, dat zij de mooiste dingen die zij kennen, aanwenden om hun eredienst uit te oefenen. En wanneer wij in de geschiedenis teruggaan, dan valt op hoe nauwverbonden de beoefening van de kunst is geweest met de religieuze beleving van de mens. Of liever het bewust maken van mooie dingen, kunst, had alleen maar als doel, als bestemming, de verering van de godheid. De kunst stond in dienst van de eredienst, juist omdat alleen het schoonste en het edelste in aanmerking kwam voor de verering van de godheid.

Ook ten aanzien van het gregoriaans geldt dit, voorop gesteld dan dat het gregoriaans inderdaad schoon is. Dat het dat is en dat het werkelijk culturele waarde bezit, staat buiten kijf. Waar die schoonheid of die

culturele waarde uit bestaat, laat ik hier buiten beschouwing.

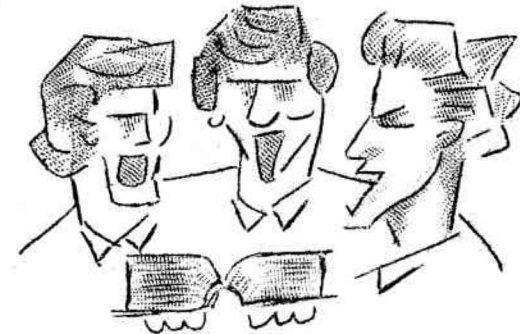
Wordt het gregoriaans echter ook als werkelijk schoon ervaren? Het is een niet te ontkennen feit, dat niet iedereen het gregoriaans als mooi ervaart. En hiermee zijn we eigenlijk op een zeer moeilijk punt beland. Immers, men kan zich afvragen of het gregoriaans wel geschikt is als liturgische zang, laat staan als liturgische zang bij uitstek, wanneer niet iedereen deze zang kan genieten.

Het feit, dat niet iedereen van het gregoriaans kan genieten, doet niets af aan de objectieve schoonheid van het gregoriaans. De onderwaardering van het gregoriaans vindt dan ook zijn oorsprong niet in de gregoriaanse zang "an sich", maar berust op subjectieve normen. Bovendien kunnen allerlei andere factoren bijdragen tot een foutieve beoordeling van het gregoriaans. Het culturele niveau o.a. van de ene mens ligt hoger dan dat van de andere, m.a.w. wat de een mooi vindt wordt door de ander (nog) niet als mooi beleefd. Maar de hoofdzaak van het feit, dat men de schoonheid van het gregoriaans niet ervaart of ontdekt, is naar mijn mening toch wel het gebrek aan kennis en inzicht. Immers, "onbekend maakt onbemind". Daar komt nog bij, dat muziek en dus ook het gregoriaans gemaakt moet worden, dus telkens opnieuw "herschapen" moet worden. En helaas is het maar al te vaak het geval, dat de "herscheping" van het gregoriaans veel te wensen overlaat als gevolg van de onbekendheid met de gregoriaanse zang en de onbekwaamheid van de zangers. Hier kan dan vaak noch objectief noch subjectief sprake zijn van schoonheid. Dit alles rechtvaardigt de vraag: "Zou het dan niet beter zijn het gregoriaans te vervangen door muziek, die niet alleen objectief schoon is, maar ook subjectief door iedereen als schoon wordt ervaren?"

Op deze vraag kan dan pas een zinnig antwoord gegeven worden, wanneer duidelijk omschreven wordt wat tot nu toe de functie van het gregoriaans was of althans dien-

de te zijn.

Wanneer men van het feit uitgaat, dat het gregoriaans objectief werkelijk schoon is, dan is het duidelijk, dat deze schoonheid er op de eerste plaats is en bestemd wordt voor de lofprijzing van God. Tegelijkertijd "schept deze schoonheid door haar veredelende werking op de mens een heilige sfeer en wanneer zij zich ontplooit binnen de heilige ruimte van het kerkgebouw en binnen het kader van het gebedsleven, schept zij psychische voorwaarden voor intenser gebed en voor een intenser beleving van de heilige ruimte."

Dit geldt reeds voor de schoonheid van de kunst in het algemeen "en voorzover het de vocale liturgische muziek betreft" - in het bijzonder het gregoriaans - "kan men zelfs zeggen, dat het muzikale woord - de muzikale "verwoording" - zelf gebed is, een indringender vorm dan het gesproken gebed."

Hier wordt tevens op een derde functie van het gregoriaans geduid. De gregoriaanse melodie nl. is wezenlijk verbonden met de tekst, en tot nu toe vrijwel alleen met de latijnse tekst. Deze eenheid tussen tekst en melodie is vaak subliem. Door die eenheid kan de tekst gemakkelijker verstaan worden, omdat de gezongen tekst een grotere draagwijdte heeft, en omdat de melodie de tekst een "moerwaarde" geeft. Dit is trouwens een elementaire functie van de melodie van ieder lied. Bij het gregoriaans is de melodie echter niet altijd een verlengstuk van

de tekst, soms is het louter een woordeloos jubelen. Sint Augustinus zegt: "Men zingt het woord "Alleluia" niet om zijn betekenis, maar om er zich woordeloos op te kunnen uitjubelen".

Hierboven werd gezegd, dat het gregoriaans aan de tekst een grotere "verstaanbaarheid" verleent, m.a.w. het gregoriaans is tot "communicatie-middel" geworden tussen de gelovigen onderling. Dat het gregoriaans ook een communicatie-middel is, waardoor de religieuze mens contact zoekt met God, moge blijken uit het volgende. Het gregoriaans is wezenlijk verbonden met de liturgie, niet zozeer vanwege de historische samengroei, maar vooral omdat het gregoriaans zelf liturgie is. Het gregoriaans is geen versiering van buitenaf, maar het maakt één geheel uit met de liturgie, is één element daarin. Hieruit volgt, dat het gregoriaans "deelt in de instrumentaliteit" van de mysterievieringen. Door deze vieringen "verkrijgen wij het deelgenootschap", delen wij in Christus' genade.

Nu wordt het ook duidelijk, dat het gregoriaans "gewijde muziek" is, en dat het zingen van het gregoriaans een "gewijde functie" is. Het gregoriaans wordt zo "werktuig van heiliging binnen de mysterieviering".

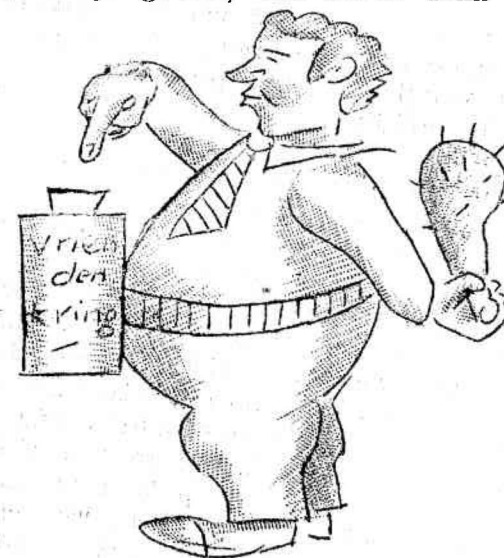
Nu is het ook duidelijk, dat het gregoriaans niet "zomaar" te vervangen is, en dat deze zang steeds dé aangewezen liturgische zang zal blijven, omdat haar functionaliteit, zoals die hierboven duidelijk is uiteengezet, niet geëvenaard kan worden door andere vocale "religieuze" muziek. En wanneer de koorzangers en ook de gelovigen zich zouden bezinnen op de functionaliteit van de gregoriaanse zang, dan zou men wellicht een andere houding aannemen ten opzichte van het schone gregoriaans.

H. Schoenmakers

AMICI CANTASONAE.

In mei 1966 is de Vriendenkring Jongenskoor Cantasona van start gegaan. Tot op heden mag de actie zeer geslaagd genoemd worden. Alleen tijdsomstandigheden hebben tot een noodzakelijke vertraging geleid. Het bezoeken der donateurs vergt veel tijd. Wij veronderstellen, dat het enthousiasme voor ons jongenskoor gedurende de vakantie-maanden niet is verslapt en dat er van het vakantiegeld toch nog wat is overgebleven. De leden van het actie-comité zullen zeer binnenkort weer op pad gaan om het nu al behaalde succes (en bedrag) nog te vergroten. Rekent U hier dus op.

Tevens willen wij van de gelegenheid gebruik maken om hen, die reeds door geldelijke steun van hun vriendschap blijk gaven, van harte dank te zeggen.

DE BEAT IN DE KERK.

Nog juist voor het totstandkomen van deze aflevering kreeg ik een interessant nummer van "De kerk zingt" in handen. Interessant, niet zozeer om de uiterlijke verzorging alswel om het behandelde thema: de beatmis. In het inleidende artikel poneert de voorzitter van de Nederlandse Sint-Gregoriusvereniging als zijn stelling, dat vooral t.a.v. de van de kerk vervreemden en t.a.v. de wèl doch ongeïnteresseerde zondagvierders het verkondigingsdeel van de eucharistie-viering een geheel eigen aangepast karakter moet hebben, terwijl de verbondsviering een algemeen karakter behoudt voor alle groepen van kerkgangers.

Ieder mag van deze stelling denken wat hij wil, mijn fiat kan ik er niet aan geven. Dat is echter van minder belang.

Pal naast het inleidend woord van de voorzitter echter geeft drs. H. Brentjens een meer diepgaande visie en als ik me niet vergis de zgn. "progressieve experimentators" een behoorlijke veeg uit de pan. Hij voelt zich niet happy met alle pogingen tot aanpassing aan de jeugdige kerkgangers. Naar zijn mening (en ik onderschrijf die volkomen) "moeten we zeer zeker voorzichtig zijn om zaken die aantrekkelijk zijn voor de jeugd (in dit geval amusementsmuziek) te gebruiken om de jeugd ergens te brengen tot iets, waarvan wij, ouderen, denken dat het goed voor hen is." Hij is geen tegenstander van aangepaste liturgie-vieringen, als ze maar natuurlijkerwijze voorbereid zijn door andere zaken (bv. de Pax Christi-voettocht). Zij moet een sluitstuk van een gezamenlijk gevoelen zijn, en niet een uitgangspunt om zielzorg op te bouwen. De vormen van de liturgie-viering moeten iets "weerspiegelen van het volwaardig menselijke", moeten volwassen zijn, dan blijft de jeugd niet achter. Dat de huidige liturgie-vorm dat niet is, is duidelijk. Zij is dat echter eeuwenlang niet geweest. Immers, als de liturgie-

viering de mensen aansprak, was het naar mijn mening overbodig geweest de zondagsplicht in te stellen. M.a.w. het bestaan van de zondagsplicht is voor mij een aanwijzing, dat de liturgie-viering de gelovigen nooit bijster veel heeft gezegd. Maar dat was ons onderwerp niet. Toch heeft het er wel mee te maken, getuige het meest interessante en ook redactioneel meest progressieve artikel van deze aflevering nl. een dialoog tussen een hoofdbestuurslid van de NSGV en een tiener. Deze dialoog berustte op 5 vragen, die de tiener aan het hoofdbestuurslid stelde, uiteraard probeerend om zijn ideeën te rechtvaardigen. Maar hoe onbenullig doet deze tiener dat. Kostelijk gewoon.

Immers, na pseudo-psychologische en -filosofische pogingen om de beatmuziek te verdedigen als voor de tieners sacraal en cultureel, komt in de 5e en laatste vraag de ware tiener-aap uit de bekende mouw. Die vraag luidt nl. als volgt: "Wat vindt U beter: dat wij tieners met beatmuziek in de kerk komen of dat wij tengevolge van uw saaie muziek de gezongen liturgie-viering vermijden?"

Kijk, daar wringt dus de schoen. Je zou deze vraag immers kunnen omzetten in: als er beatmuziek in de kerk gespeeld mag worden, dan komen we wel, anders niet. Het klinkt zo'n beetje als een ultimatum. Zulke argumentaties hebben nu letterlijk niets met de liturgie te maken. Evenmin als de argumentatie uit een parochie waar de tienermis bestaat, die luidt: "Aanhouden, anders gaat de geloofsijver van de jeugd op de fles."

Moeten we de jeugd nu met en om de muziek de kerk in krijgen of met een religieus gevoel? M.a.w. moeten we aan de jeugd consessies doen, die overigens hun geloof in wezen niet versterken, of moeten we met andere middelen proberen de jeugd meer religieus besef bij te brengen?

W. Sep

HET ORGEL.

VERVOLG OVER HET PIJPWERK.

In het voorgaande artikel spraken we reeds over de registers. De registers werden veelal genoemd naar orkest-instrumenten, waarmee zij in klank overeenkwamen.

De belangrijkste labiaal-registers, in verband met wijdte en vorm van hun corpus, zijn de volgende:

A. Open

1. Cilindrische

- a. wijde bv. nachthoorn: heeft een volle fluitachtige klank
- b. normale bv. praestant: dit register heeft de specifieke orgeltoon. Meestal zijn de pijpen, die in het front staan, dus vanuit de kerk te zien zijn, van een praestantregister (praestare=vooraan staan) De tonen van dit register zijn rond, kernachtig, vol en sonoor.
- c. enge bv. viola di gamba: dit register heeft een meer ijle, strijkende klank.

2. Conische

bv. Baarpijp: is vrij vol van klank, maar intiemer en meer strijkend dan

bv. de nachthoorn.

3. Trechtersvormig

bv. tolkaan: klinkt als een viola di gamba, maar meer fluitachtig.

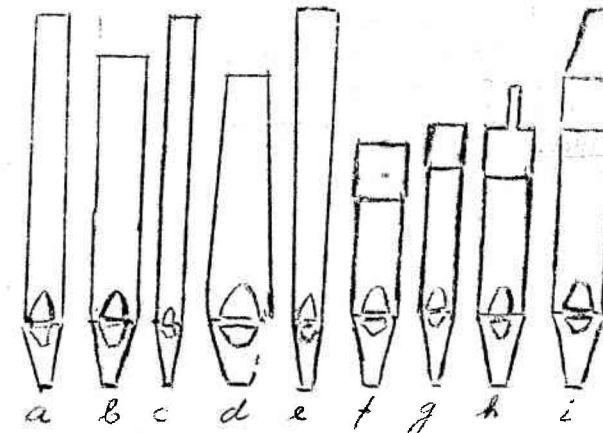
B. Gedekt (vrijwel steeds cilindrisch)

a. wijde en normale bv. holpijp. De klank van dit register lijkt op de nachthoorn, maar is meer ingetogen en expressief.

b. enge bv. Quintadeen. Dit register laat bij de grondtoon een enigszins snuivende quint-boventoon horen en is ijler van klank dan de holpijp.

C. Halfgedekt bv. roerfluit en de koppelfluit.

Deze klinken als de wijde en normale gedekten, doch helderder.

a: Praestant d: Baarpijp g: quintadeen
 b: nachthoorn e: Tolkaan h: Roerfluit
 c: viola di gamba f: holpijp. i: Koppelfluit.

LUXEMBURG 1966.

In verband met onze komende reis naar Luxemburg leek het ons interessant voor U iets meer te weten over de dirigent van het Kathedrale Koor te Luxemburg, René Ponchelet.

Deze naam is bij U reeds bekend. Dr. M. Dijker heeft nl. zijn mis "Toni Deuteri" aan hem opgedragen.

Abbé René Ponchelet is priester van het diocces Luxemburg. Hij heeft gestudeerd aan het Pauselijk Instituut voor Kerkmuziek te Rome en is een studiegeenoot van Maurice Pirenne en Mathieu Dijker geweest. Enige jaren geleden is hij gepromoveerd op een gregoriaans onderwerp. Momenteel is hij dirigent van het Kathedrale Koor te Luxemburg.

Naast deze taak is hij leraar muziek aan diverse middelbare scholen. Zijn naam heeft in Luxemburg een goede klank.

Heren, laat ons in Luxemburg goed voor de dag komen. De directeur wil daarom nog eens extra Uw aandacht vragen voor de wekelijkse repetitie: donderdagavond om 7.45 uur.

Laat hem en de jongens niet nodeloos wachten.

WIST U DAT.....

- Toon 66 jaar geworden is
- er nu al veel kritiek geleverd is op één der artikelen
- vergaderingen ook rustig kunnen verlopen
- binnenkort weer enkele Cabanen ons mannenkoor komen versterken
- onze ideeën het ook in de Nieuwe Wijk goed doen
- we het koor niet kunnen verhogen
- we daaron zullen moeten gaan spiegelen
- de auto-bus het nog steeds goed doet
- hij toch nog steeds geen onderdak heeft
- Toon niet alle verjaardagen weet
- Jan v. d. Zande binnenkort in het bootje stapt
- onze voorzitter dit jaar zijn verjaardag eens thuis heeft gevierd
- ook dit jaar Kerstnis op 25 december valt
- wij het nu ook niet meer weten
- wij dat nooit eerder geweten hebben

PROGRAMMA VAN HET H.HARTKOOR VAN 4.9. tot 16.10.

- Zondag 4 sept. XIV zondag na Pinksteren.
Hoognis: volkszang (groep A)
Orgel: Fuga in b kl.t. J.S.Bach
- Zondag 11 sept. XV zondag na Pinksteren.
Hoognis: Missa Quand'io penso
Orl. di Lasso
Orgel: improvisatie over Ite Missa
Est A. de Klerk
- Zondag 18 sept. XVI zondag na Pinksteren.
Universiteitszondag.
Hoognis: 10 uur uitzending voor KRO
en Wereldomroep: Diatonica
H.Andriessen
Na de mis: prélude et fugue et variations C.Franck
- Zondag 25 sept. XVII zondag na Pinksteren.
Tijdens de hoognis in de Kathedraal
van Luxemburg zullen we de "Pius X"-
mis van Alb. de Klerk uitvoeren.
De Z.E.H. Maurice Pirenne zal het or-
gel bespelen en tevens zullen we mo-
tetten uitvoeren van Palestrina, da
Vittoria, H,Strategier, Jan Mul.
- Zondag 2 okt. XVIII zondag na Pinksteren.
Hoognis: volkszang (groep B)
Orgel: prelude en fuga in g kl.t. van
M.v.d.Gheyn
- Zondag 9 okt. XIX zondag na Pinksteren.
Hoognis: Missa Sine Nomine Palestrina
Orgel: prelude en fuga in Es gr.
J.S.Bach

- Zondag 16 okt. XX zondag na Pinksteren.
Hoognis: volkszang (groep A)
Orgel: Sonata da chiesa
H.Andriessen

Houdt U de data voor de uitzending en voor Luxem-
burg goed in de gaten.
Bovendien moeten we nog hard werken aan de mis
"Papae Marcelli". Een goed repetitie-bezoek zal
succes verzekeren.

P
A
P
A
E

M
A
R
C
E
L
L
I

Ons hémecht

Luxemburg is sinds enkele weken de stad van ons gesprek. Op 25 september zullen we er zingen en wandelen. Natuurlijk mag U daarbij het vele mooie niet missen. Om enigszins een wegwijzer voor U te kunnen zijn, heb ik daarom het een en ander over deze stad nagezocht.

In 1963 vierde Luxemburg groot feest: het bestond 1000 jaar. Op 12 april 963 nl. werden de akte getekend en de gronden verkregen. Siegfried, zoon van de graaf van Luxemburg, bouwt er dan een kasteel, Lucillinburhuc genaamd, waaromheen mettertijd een nederzetting ontstond. Deze nederzetting groeide later uit tot een hertogdom, dat eens veel groter en rijker was.

Tussen Nederland en Luxemburg hebben altijd nauwe banden bestaan: eens hebben ze bij elkaar gehoord, onze vlaggen zijn nog steeds hetzelfde en in Benelux-verband zijn we partners. De hoofdstad Luxemburg is nu zelfs de zetel van de EGKS. Laten we echter wat meer vertellen over de geschiedenis van de streek en zijn toeristische aantrekkelijkheden.

Luxemburg heeft een ideaal landschap. De streek houdt het midden tussen ons vlakke land en de Zwitserse hooggebergten: prachtige heuvels met dalen, waardoorheen heldere riviertjes stromen. Overal ziet men kastelen en ruïnes.

De oudste bewoners leefden in holen in de kalkstenen rotswanden, die hen bescherming boden tegen het ijs en het koude klimaat. Bij verandering van dit klimaat komen nieuwe volkeren naar de streek. Luxemburg werd zo een knooppunt van belangrijke wegen. Zelfs Julius Caesar spreekt erover in zijn boek "De Bello Gallico". Luxemburg lag juist op de grens van 2 Romeinse provincies nl. Trier en Keulen. De wegen naar deze twee

hoofdsteden voerden langs Luxemburg over de huidige oude vismarkt. De Romeinen achtten dit knooppunt ook belangrijk, wat blijkt uit het feit, dat ze er een castellum bouwden.

In de 7e eeuw werd de streek gekerstend door Willibrord, die in Echternach een abdij stichtte (698). Dat de heilige en zijn stad sindsdien bekend zijn gebleven, hoef ik niet te vermelden. Veel van het oude landschap is echter verloren gegaan in de tijd van Karel de Grote, toen landbouw en veeteelt dewelvaart moesten verzekeren. Wel levert die tijd weer grote hoeven, die zeker een bezoek waard zijn, evenals de vele abdijen in de streek. De cultuur, die later vanuit Frankrijk naar het noorden doordringt, beweegt zich langs de Maas, zodat Luxemburg dan wat terzijde blijft. Ook de steeds wisselende politieke situaties waren niet bevorderlijk voor de cultuur: nu eens hoorde Luxemburg bij Lotharingen, dan weer bij Duitsland.

Maar nu wat meer over de stad.

Luxemburg is gebouwd op een rotsplateau met steile wanden van 70 m hoogte. In de dalen stromen de Petrusse en de Alzette. In de rotswanden kan men nog resten zien van versterkingen.

Het oudere centrum van de stad ligt op dit rotsplateau. Van daaruit lopen de grote winkelstraten. Tevens liggen er het hertogelijk paleis en de kathedraal, de Notre Dame. In de kathedraal (gebouwd tussen 1613 en 1618) zijn verschillende graftombes te bezichtigen bv. van Jan de Blinde. Vlakbij deze historische gebouwen liggen grote parken en plantsoenen, verrijkt met standbeelden bv. van Prinses Amalie, echtgenote van Prins Hendrik, en van groot hertog Guillaume II, onze koning Willem II. Tevens kunt U er het oorlogsmonument op het Place de la Constitution bezichtigen.

Uit de nederzetting rond het kasteel van Siegfried groeide de bovenstad, die we zojuist in het kort bespraken. Aan de voet van de rotsen ontstonden later kleine plaatsjes, die nu de benedenstad vormen: Grund, Pfaffenthal en Clausen.

In de 14e eeuw werd dit geheel gemaakt tot een sterke vesting, wat echter Philips de Goede niet belette de stad in 1443 te veroveren. Luxemburg hoort dan voortaan samen met de lage landen tot het Bourgondische Rijk. In 1506 neemt Spanje de heerschappij over tot 1684. Vervolgens is Luxemburg achtereenvolgens in handen van Frankrijk tot 1697, Nederland tot 1701, Spanje tot 1714, Oostenrijk tot 1794 en dan weer van Frankrijk tot 1815. In 1815 werd het door het Congres van Wenen gedeeltelijk toegewezen aan Nederland. Na bijna 4 eeuwen van onderdrukking werd toen de situatie beter. In 1839 nl kreeg Luxemburg eigen grenzen (regering van Willem I), in 1841 een eigen grondwet (Willem II) en in 1867 tenslotte - via de strijd tussen Napoleon en Bismarck in de Luxemburgse kwestie - de afhankelijkheid tijdens het bewind van Willem III. Dat men zich onder hun bewind niet verdrukt voelde, blijkt wel uit de standbeelden, die men heeft opgericht van Willem II en van Prins Hendrik, die door Willem III als stadhouder was aangesteld en vooral veel deed voor de industrialisatie en het onderwijs.

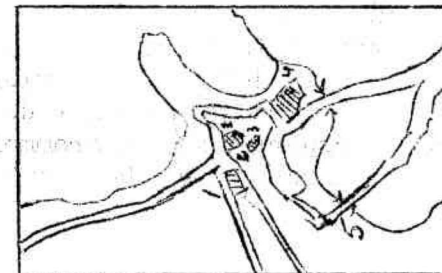

Met de dood van Willem III in 1890 zou de heerschappij over Luxemburg overgaan naar een andere tak van het geslacht Nassau nl. het Huis van Nassau-Weiburg. De eerste heerser was Groothertog Adolf (1890-1905), opgevolgd door Willem IV (1905-1912) en Maria Adelheid (1912-1919). Vanaf 1919 tot heden regeert er Groothertogin Charlotte, die een groot deel van haar taak al heeft overgedragen aan haar zoon Jan.

Tto slot: de Luxemburger houdt van gezelligheid en plezier, evenals van lekker eten en drinken. Een specialiteit zijn de treipen (bloedworsten met aardappelpuree en ramen), de joed met gardebonen (gerookt varkensvlees met tuinbonen) en wat het gebak betreft de "gekruilde gedachten", een speciaal gebak voor carnaval. Verder kan de bezoeker zich te goed doen aan vis en hazingepaper. En dan niet te vergeten de wijn, het bier en de likeur ("mirabelle"), waarom Luxemburg beroemd is.

Enfin, U ontdekt dit laatste zelf wel. Maar vergeet U bij het genot van spijs en drank toch niet de schoonheid van de stad zelf te genieten.

Om U gemakkelijker te kunnen oriënteren plaats ik hierbij een klein plattgrondje van het centrum van de stad. Goede reis en veel plezier.

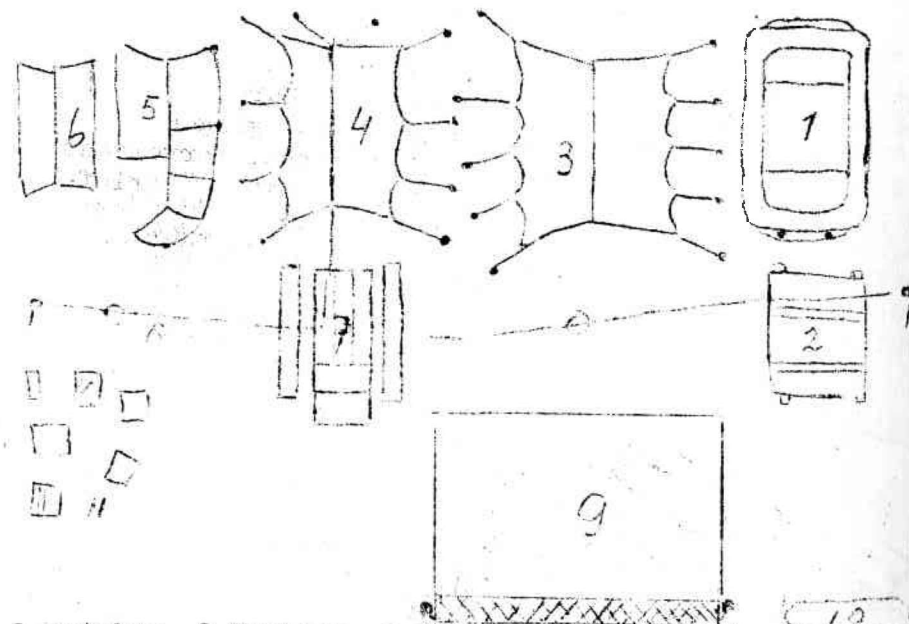

- 1 Stadhuus
- 2 Paleis
- 3 Notre Dame
- 4 Vroeger Karem
- 5 pont d'Adolp

VERSLAG VAN HET CABA-KAMP, gehouden te GREVELS
in LUXEMBURG.

Al vroeg in de morgen op zaterdag 23 juli startte de karavaan vanaf het Caba-huis te Boxtel. Sommigen hadden slaperige gezichten, maar toch opgewekt, omdat er die avond tevoren noch leiders noch enkele jongens zich rust hadden gegund, voordat de bus helemaal in orde was. De karavaan bestond uit 3 voertuigen (die beladen waren met dragers van de bekende Caba-petten): De Cantasona-bus, de Peugeot van M.Habraken en de Cortina van de heer van Uden. Nadat we eerst in Eindhoven hadden getankt, kwamen we spoedig in Luyksgestel aan, waar we de grens overstaken.

Toen we via Hasselt in Luik aankwamen, moesten we vanzelfsprekend naar het bekende, door het H.Hartkoor veelvuldig bezochte plekje gaan om onze blikken te werpen tegen de muur, en op de grote stad. In de voormiddag stonden we via Coe in Bastogne, en van daaruit ging het naar Martelange; dat dachten we tenminste, maar we sloegen de weg in naar Esch s'ur Sure, en van daar af was het nog enkele steile kilometers naar Grevels. Tot onze vreugde bemerkten we, dat onze gastheer, mijnheer Nelissen, er een gezellig café op nahield. Na de kennismaking moesten natuurlijk de tenten worden opgezet, waarin niet iedereen zin had, wat waarschijnlijk door het weer kwam. Onze voortreffelijke chauffeur, P. Bloem, vertrok weer terstond in de auto van Martien. Tegen de avond gingen enkele jongens op verkenning het diepe dal in, waar kennis werd gemaakt met de doornstruiken, prikkeldraadversperringen en grammfoonplaten. Maar hier volgt eerst een schets van het kamp.

1=autobus 2=Cortina 3=slaaptent 4=keukentent
5=tent van Nelissen 6=tentzeil, waaronder aggregaat
beschermd wordt tegen regen 7=eettafel+banken
8=stroomdraad over het kamp gespannen, waarin 2
lampen gemonteerd zijn 9=volleyveld 10=washak
(tevens zwembad) 11=verzameling luie-stoelen+tafel.

Vanzelfsprekend werd er de eerste nacht niet veel geslapen, alhoewel we het na zo'n drukke dag toch wel nodig hadden. De zondag begon met een H.Mis, die het ons mogelijk maakte naar de misgezangen te luisteren, waar we echter al gauw schoon genoeg van hadden. Natuurlijk waren we ook al in het café geweest, waar we tot ons genoegen een gokautomaat ontdekten, waar direct gretig gebruik van werd gemaakt door René Langenhuisen en Mari van Weert. Het eten, dat ons werd voorgezet door het moederbeest M.H. kon natuurlijk niet tippen aan hetgeen men ons in "De Witte" zou voorzetten. De kok slaagde er zelfs in ons in de komende week slaatjes en frites voor te schotelen.

De volgende dag gingen we te voet naar Esch s'ur Sure. De 10 km lange tocht over heuvels en door dalen was lang niet zo eenvoudig als we gedacht hadden. Maar gezamenlijk kwamen we toch in Esch s'ur Sure aan, waar we meteen een verfrissing (lelijk woord) gingen nemen in de vorm van pils, cola of limonade. Vervolgens gingen we het plaatsje verkennen en kochten we briefkaarten. Toen begon de terugtocht, waarin natuurlijk om de eerste plaatsen werd gestreden. Thuisgekomen wachtte ons een heerlijke warme maaltijd (5 uur).

's Avonds gingen we naar het café. We werden overladen met rondjes van de leiders Martien, Jacques, Hans en Ton. René Langenhuysen begon met een one-man-show, die de gasten in het café wel scheen te bevallen, en zeker toen de tot Caba-koor gepromoveerde Caba-club nummertjes begon weg te geven, zoals het zeer muzikale O Marietje. Dit lied werd veel gezongen, omdat het in hoge mate werd gewaardeerd door de achter de tapkast staande dochters van de heer Nelissen, Marietje en Angélique.

Toen we het liedje "So ein Tag" begonnen te zingen, bleek dat een van de toehoorders uit het café er meer van af wist, en er tot ons genoeg een heel couplet aan toevoegde, plus handgebaren over wolken. Dit bracht er de stemming in en de meisjes achter de tapkast kregen het steeds drukker, totdat er een eind aan gemaakt werd,

daar we over sluitingstijd waren. Maar in de tent begon het feest pas, toen bleek, dat een niet nader te noemen jongen wat aangeschoten bleek te zijn door de toch voortreffelijke pils. Vanzelfsprekend moesten de leiders de rommel opruimen, die er toch lol in hadden. De volgende dag werd er een grote voetbalmatch gespeeld. Van zeer goed spel was sprake, daar de heer Ghijsens de spelers verraste met enkele rushes, die wel 5 minuten duurden. Onze Caba-keeper Jo Bokers bleek tegen te vallen in tegenstelling tot het opkomend talent P.v.d.Brandt. Een prima voetballer bleek ook H.v.Idempt te zijn, die ons verraste door snelle en zuiver uitgevoerde schijn - misschien is het beter dit met een korte ei te schrijven - scheinbewegingen, daar schein meer op schein lijkt. Die middag erop gingen we met Jan Nelissen een tocht maken naar de toren van Napoleon. Een oud verroest pookkarretje moest het tegen ons opnemen, en "reed" een zeer steile helling af, door ons met belangstelling nageeogd. De avond daarop verliep na een worstelpartij tussen R.L. (twee van Langenh.) en Jaques, rustig afgewisseld met de bekende incidenten tussen W.Bevers en J.Ghijsens. De dagen, die erop volgden, werden "wandeldagen". De hele strek werd door ons verkend, tot wel 7 km in de omtrek.

Zaterdag was de officiële afscheidsdag en er werden aan de familie Nelissen enkele presentjes uitge-reikt+speech van de heer Habraken. Het werd weer een gezellige avond, maar jammer genoeg daagde de man van "So ein Tag" niet op. (2 pilsjes per man was het maximum).

De volgende dag, moest heel het kamp afgebroken worden na de H.Mis. Tegen de middag arriveerde P. Bloem+aanhang, die bestond uit moeder Habraken, mejuffrouw Voermans, mejuffrouw D.Habraken en haar schoonzus. Zij werden verwelkomd met soep en koffie. Na een ontroerend afscheid, gepaard gaande met fo-

to's, vertrok de karavaan weer, nadat de heer v.Uden met twee jongens reeds eerder op de dag was vertrokken.

Vanzelfsprekend zijn in dit verslag leuke en minder leuke (die waren er gelukkig niet veel) details weggelaten, omdat het verslag anders veel te lang zou worden.

De jongensvoorzitter
van de Caba

F.B.

Met de jongens van de Caba
hartelijk dank aan:

M.Habraken

J.Ghijsens

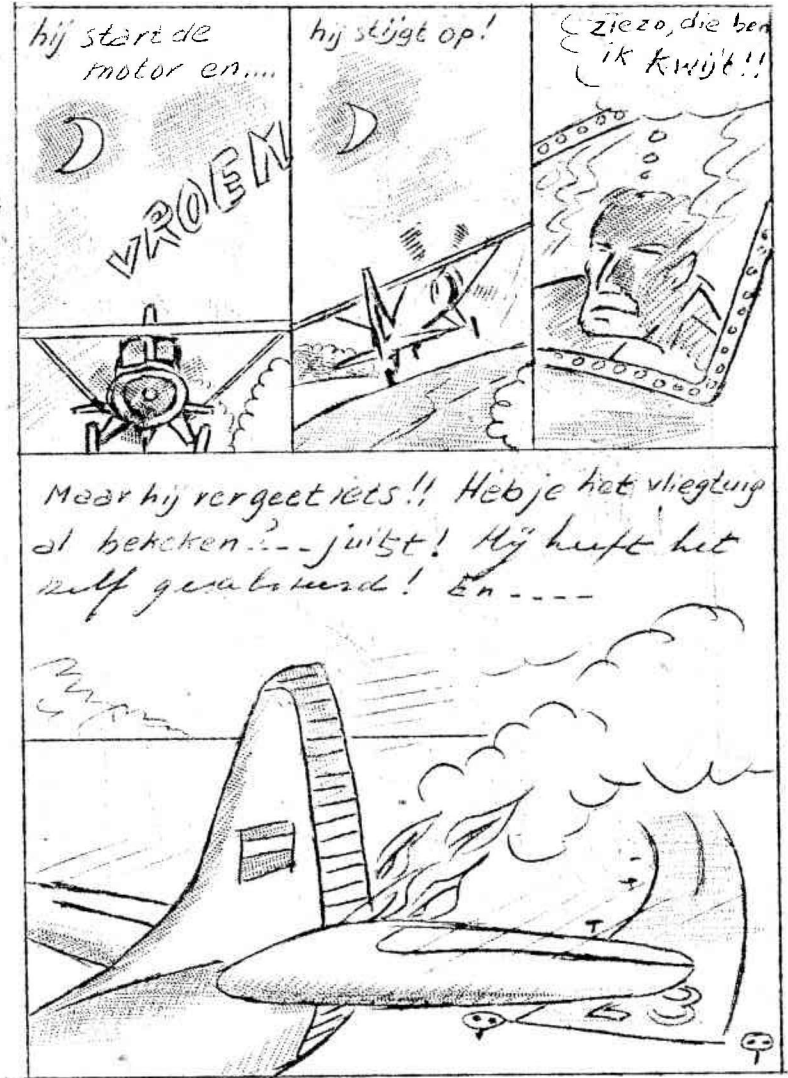
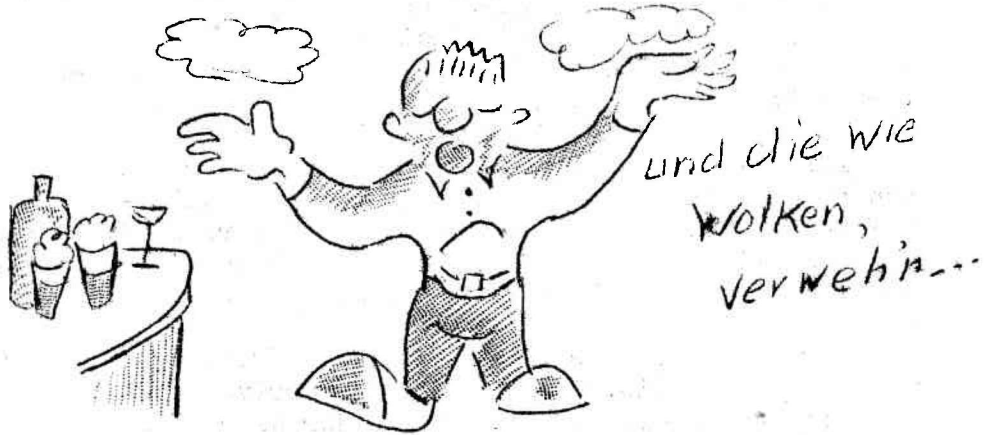
T.v.Uden

H.v.Liempt

en niet te vergeten

P.Bloem en

Familie Nelissen voor dit voortreffelijk kamp.

HERM VAN DAOL.

Het was op het kamp, toen wij bij elkaar werden geroepen voor een oriëntatie-rit. We werden in groepjes verdeeld. Toen moesten we een veur een vertrekken. We gingen met de limburgse geleerde Herm van Daol. Toen we hem zagen zei hij: "Hello boerekes, zulle we gaon vertrekke?"

Ja, zeiden we.

"Komandan".

"Kik," zei hij, "hier motte we langs."

We keken op het briefje en liepen hem toen achterna.

"Weet je zeker, dat we hierlangs moeten?"

"zeker wette", zei hij.

Toen zei hij: "We motte lope, 't gi um de téd."

Toen kwamen we bij de eerste leider.

Hij zei: "Jullie moeten hebben een vlieg, een kroon, enz. en dat moeten jullie afgeven bij de laatste leider."

Herm zei: "Nou gaon we hard lope."

Toen kwamen we doodmoe bij de laatste leider.

Die zei: "Nou, laten jullie maar eens zien wat jullie hebben."

Toen zei Herm: "We hebbe niks, mar ik wit zeker, de we de snelste zèn, want we hebbe gelope as haoze."

VERSLAG VAN HET KAMP TE LUYKSGESTEL.

Zaterdag ging het erop. Ontroerend afscheid, snik, snik. Bostel verdween uit het gezicht en Luyksgestel kwam in het gezicht. Holderdebolder de bergen op (kleine maar toch fijne).

De eerste dag was het bouwvakkersdag. Maar tegen de avond stond het dan ook (een beetje overdreven). Toen gingen we allemaal onder zeil, of voor U, geachte lezer, in de tent. Toen we eindelijk uitgekletst waren, gingen we eruit. Wassen. Nou al? Dat waren de eerste woorden. Toen de mis achter de rug was en Tommie Baars zijn buik vol had vanwege de twee hosties, weer eten. Zo ging de dag voorbij..... en je weet het al. Maar een verrassing voor de groene tent..... Beekman en Beekman. Leuk boek.

De volgende dag gingen we naar een meertje. Koud maar fijn. Middageten..... om van te smullen, dankzij de goede kokstaf van de familie Kruyssen. We gingen toen ook naar het Eurostrand, wat ik erg fijn vond. Toen werd het dinsdag.

Ik geloof, dat we toen gingen wandelen. Ja, ik weet het zeker. We gingen naar Luyksgestel over de verharde wegen en in het begin natuurlijk door de bossen. Er was ook nog een oriëntatie-tocht uitgestippeld, die vrijwel helemaal in de soep liep. Plons.

Maar toen kwam de volgende dag het nieuws. Eerst hoorden wij het van P. Bloem, maar we dachten dat het een van zijn beroemde grapjes was. Onder het middageten bleek het dan toch echt waar te zijn: Coö. Nu, daar zaten we dan te genieten van het mooie uitzicht. Vooral op de grote weg Luik-Coö. Maar toen werd het nog mooier, en eenmaal in Coö aangekomen, kwam er iets voor de dag, dat men in Nederland geld pleegt te noemen. Maar toen het tegen een uur of drie liep, gelukte het ons met onze volle maag weer in de bus te stappen en naar "huis" te gaan. Maffen..... en lezen. De bruine tent werd gezuiverd van zaklampen.

Vrijdag. Toen we gegeten hadden, hoorden we een geluid uit de bossen. Er werd een boom omgekapt voor de sportdag. De boom diende als balk over een klein zwembad, dat tevoren was gemaakt. De balk werd tussen twee schragen geplaatst, waartussen het zwembad(je) was, dus dat wicbelde goed. Het was de bedoeling om eroverheen te lopen zonder eraf te glijden. Ik probeerde het en kwam er heelhuids overheen, wat ook bij de andere jongens - op een stel na - het geval was. Piet zat te filmen en vroeg of er iemand was, die met zijn kleren aan in het water wou plonsen. Er meldden zich een paar vrijwilligers, waaronder ik(ke). De opname lukte bijzonder goed.

Toen deze wedstrijd achter de rug was, maakten we ons klaar voor het hoogspringen, waarin Piet Boley en de kapelaan een goede sprong van 1.40 leverden. Met gebroken ledematen begonnen we aan het

verspringen. Marcel v.d. Langenberg was nog niet hersteld van zijn onfortuinlijke zweefvlucht bij het hoogspringen. Piet Boley en ikke leverden een behoorlijke prestatie van ongeveer 3.85 km (de heren plachten 1000 maal zo ver te springen als zij kunnen). "Dun Pijnenburg" maakte een voortreffelijke sprong van 1 mm omtrent. Toen we allemaal moe waren, scheidden we eruit. Toen werd het zaterdag: naar huis. Het was een mieters kamp met goed weer.

Jan Barten.

Jongens,

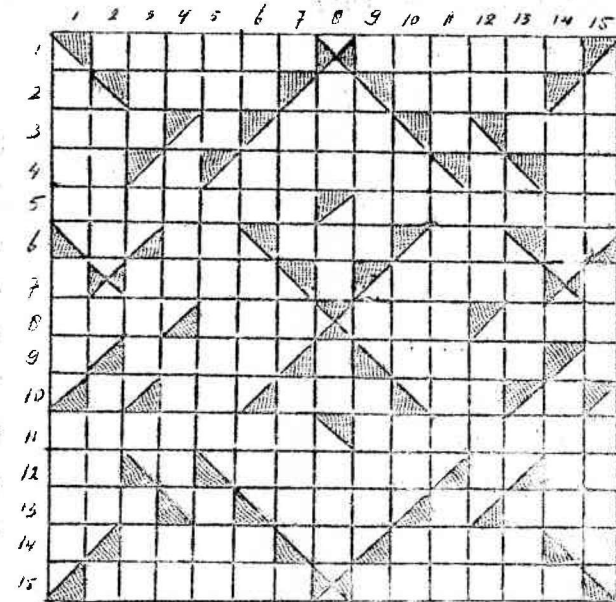
Onze puzzelcorrespondent heeft weer iets voor jullie bedacht. Laat nu eens zien, dat je er niet bang voor bent en kom zo gauw mogelijk met je oplossing naar de redactie. Hier komt hij dan.

Horizontaal:

1. lummel - maker van de puzzel
2. zintuigen - niet vol
3. huishoudartikel - woud - grootvader
4. slee - strijdperk - onder andere
5. soort verhaal - meemaken
6. bergruimte - noot - bijwoord
7. vlekje - eind
8. wasmiddel - kippenhok - ijzerhoudende grond - soort
9. middel om water te verzachten - iemand die niet hoort
10. frans lidwoord - voertuig - lidwoord
11. vervoersmiddelen - kledingstuk
12. noot - gissen - reeds
13. grote bijl - benzine merk - spoedig
14. over tijd - ambtskleed
15. kwaadsprekerij - kuststrook.

Verticaal:

1. koeienverblijf - insekt(water) - stadsvervoermiddel
2. halmen - zin (als bijwoord)
3. niet vast - noodsein - groente
4. bijwoord - jonge tijger - vette vloeistof - verbrandingsproduct
5. dol - plaats - riooldier
6. voegwoord - jongensnaam - meisjesnaam - bijwoord - voorzetsel
7. gat in verdedigingswerk - wijs
8. dicht - rund - mast - kledingstuk
9. vlug - eer
10. reeds - slee - belofte - Verenigde Naties - bekende motorrace
11. opstandje - streek bij Boxtel - gevang
12. bijwoord - karakter - fris, niet oud - weg
13. ik (latijn) - lof - op die tijd
14. waterplas - voldoende gekookt
15. mannelijk pluimdier - plaats tussen Boxtel en Nijmegen - weekdier.

LEENHART

INHOUD:

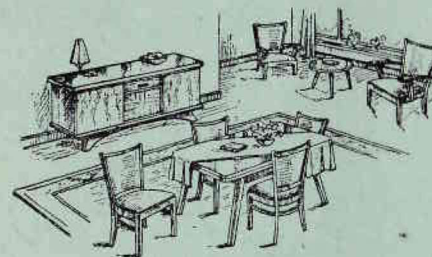
- Van de redactie.....	pag. 1
- Woord Z.E.H. Pastoor	pag. 2
- De priester - nu	pag. 3
- Het Gregoriaans V	pag. 7
- Amici Cantasonae	pag. 11
- De beat in de kerk	pag. 12
- Het orgel	pag. 14
- Luxemburg 1966	pag. 16
- Wist U dat.....	pag. 17
- Programma	pag. 18
- Ons hémecht	pag. 20
- Verslag Caba-kamp	pag. 24
- Strip	pag. 29
- Herm van Daol	pag. 31
- Verslag kamp Luyksgestel	pag. 32
- Puzzel	pag. 34
- Inhoud	pag. 36

Goossens Brood HET BESTE !

VOOR AL UW ARTIKELEN
BETREFFENDE

Woninginrichting

SLAAGT U BETER BIJ

Jan Nouwens

BREUKELSESTRAAT 59 - BOXTEL
TELEFOON 23 18

HET ADRES VOOR :

- SIERADEN IN GOUD OF ZILVER
- KELTUM PLEET
- UURWERKEN
- UURWERK REPARATIES
- BRILLEN (speciale afdeling)

F. P. v. Langen

JUWELIER - HORLOGER - OPTICIËN

Stationstraat 62

EEN SCHRIJFMACHINE
MET KOFFER v.a. **f 179,-**

Uitstekende service.

Boek- en Kantoorboekhandel BOSSE

KRUISSTRAAT 4 - BOXTEL - TELEFOON 3566

Huishoudelijk

Parfumerieën

A. VAN KOL
Uw warenhuis

'T HUIS VOOR UW GESCHENKEN

Lederwaren

Sola

Koop Uw vlees en vleeswaren bij de

➡ *Kwaliteits-Slagers* ⬅